

Arrest

nr. 338 664 van 5 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X
                      3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
                                  Rue de la Draisine 2/004
                                  1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RIEBS, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, N.(...) M.(...) P.(...) L.(...), bent geboren op (...) 1982 in Villavicencio, gelegen in het Colombiaanse departement Meta. U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten.

Uw partner is C.(...) L.(...) G.(...) G.(...)(OV nr. (...))en CGVS ref (...). Jullie hebben samen een zoon: A.(...) E.(...) P.(...) G.(...)(CGVS ref. (...))en OV nr. (...). Uw zoon, die inmiddels twintig jaar oud is, lijdt sinds zijn jeugd aan epilepsie.

U heeft het diploma van het secundair onderwijs behaald en u volgde ook een bouwopleiding. U werkt al twintig jaar in de bouw en verdiende daarmee een goed salaris in Colombia. Uw partner C.(...) had een eigen schoonheidssalon in Bogota en verdiende net als u goed haar boterham.

U woonde in Villavicencio samen met uw moeder M.(...) L.(...) P.(...) (OV. (...) en CGVS (...)), uw broer M.(...) H.(...) P.(...) L.(...)(OV nr (...))en CGVS (...) en uw zoon A.(...).

Uw moeder kwam in 2023 naar België, maar u weet niet om welke reden zij naar hier kwam en/of welke problemen ze had in Colombia. Uw moeder is inmiddels weer teruggekeerd naar Colombia, net zoals uw zus N.(...) P.(...) L.(...) (OV. nr. (...), CGVS (...)) die tevens naar België was gekomen, maar ook terug ging om voor jullie moeder te zorgen in Colombia. Uw vader, die in Villavicencio woont en daar nog steeds is, heeft Colombia nooit verlaten. Uw ouders en zus stellen het goed in Colombia, de gezondheidsproblemen van uw moeder buiten beschouwing latend.

De feiten op dewelke u zich baseert teneinde internationale bescherming aan te vragen, zijn de volgende.

Op een bepaald ogenblik in augustus 2023 zat u thuis met uw broer M.(...) en uw zoon A.(...). M.(...) ging plots uit het huis om een groepje jongeren aan te spreken dat in de buurt marihuana aan het roken was. Hij wilde hen vragen dat elders te doen want M.(...) stoorde zich aan hun rook. Na vijf minuten keerde M.(...) terug in huis om een wapen te komen halen. Hij ging opnieuw naar buiten, u en A.(...) in zijn kielzog. Het kwam tot een verhitte woordenwisseling. U probeerde M.(...) te kalmeren, maar M.(...) was niet van plan zich te laten intimideren door de jongeren. De jongeren gingen weg en zeiden dat ze jullie later nog wel zouden weten te vinden.

Enkele dagen later wandelde A.(...) op straat en werd hij aangevallen door enkele personen. A.(...) werd daarbij gestoken met een mes. Hij kreeg medische verzorging in een ziekenhuis: een snijwonde ter hoogte van zijn schouder werd genaaid. Na verloop van tijd bleek A.(...) een stijfheid in enkele vingers te vertonen.

Behalve de problemen met het groepje jongeren, vertelde u over een ander probleem dat jullie hadden in Colombia. Omdat C.(...) haar schoonheidssalon in Bogota goed draaide, werd zij sinds juni 2023 het slachtoffer van afpersingspraktijken. Afpersers met een Venezolaans accent bedreigden haar om zo geld af te troggelen. C.(...) is hier echter nooit op ingegaan en heeft haar schoonheidssalon verkocht.

De samenloop van deze gebeurtenissen deden jullie besluiten om het land te verlaten. U, C.(...) en A.(...) kwamen samen naar België op 27 januari 2024 en dienden een verzoek om internationale bescherming in op 29 januari 2024.

U stelt dat u in essentie geen vrees heeft ten opzichte van Colombia indien u in staat zou zijn om elders te gaan wonen dan in Villavicencio. Dit kan u evenwel niet doen omwille van socio-economische redenen. U vreest daarbij ook financieel-economisch niet sterk genoeg te zullen staan om de medicijnen ter behandeling van de epilepsie van A.(...) te kunnen betalen in Colombia. Daarbij stelt u dat het gezondheidssysteem en het onderwijs in Colombia slecht zijn.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u in origineel uw Colombiaans paspoort neer, alsook maakte u via uw raadsman enkele opmerkingen over op het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken. U legde u tevens kopie neer van de twee strafklachten die u indiende in Colombia. Tot slot voegde u enkele medische documenten van A.(...) aan uw dossier toe, tevens in kopie. Deze documenten zijn zowel Belgische als Colombiaanse documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet heeft aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft.

Uw verzoek om internationale bescherming is **ongegronnd** omwille van de volgende redenen.

De feiten waarop u zich baseert om te stellen dat u moest vluchten zijn **onvoldoende zwaarwichtig** om als vervolging, dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op de feiten waarbij uw broer M.(...) verhaal ging halen bij een groepje jongeren dat buiten aan jullie woning marihuana rookte (CGVS, p. 9). U zelf had niet zo veel last van die rokende jongeren maar uw broer ergerde zich er wel aan (CGVS, p. 11-12). Toen uw broer naar buiten ging om zijn beklag te gaan doen, was volgens u het enige wat u deed, samen met A.(...) naar buiten gaan om te gaan kijken dat er niets met uw broer zou gebeuren (CGVS, p. 11). Enkele dagen later werd A.(...) op straat gestoken met een mes door deze jongeren nadat zij met elkaar in een gevecht waren verwickeld (CGVS, p. 9-10). De aanvallers van A.(...) hadden hem voorgesteld om met één van hen op de vuist te gaan, waarop A.(...) vond dat het inderdaad beter was om met één persoon te vechten dan met vier personen en zo was er dus een gevecht ontstaan en werd A.(...) verwond (CGVS, p. 9).

Uit de samenlezing van deze verklaringen blijkt dat de door u ingeroepen problemen betrekking hebben op **crimineel geweld** en van **gemeenrechtelijke aard** zijn. Zij hebben als zodanig dan ook geen betrekking op de criteria van het Verdrag van Genève. Uit uw verklaringen kan immers niet blijken dat u persoonlijk wordt gevisieerd of bedreigd omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één deze redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst. Om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dient een verzoeker aan te tonen te worden vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door u verklaarde asielmotieven, meer bepaald dat jullie problemen van gewelddadige aard kregen met een groepje jongeren omdat zij te dicht bij jullie woning marihuana rookten, houden geen verband met één van de voormelde criteria. Dit zijn problemen van gemeenrechtelijke aard en bijgevolg kunnen deze elementen niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin vallen uw motieven als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient een vrees voor vervolging steeds **toekomstgericht** te worden beoordeeld en in concreto te worden aangetoond. Hier blijft u in gebreke. Uit niets blijkt dat u, C.(...) of A.(...), actueel en persoonlijk worden gezocht of gevisieerd in Colombia. **U maakte het dan ook niet aannemelijk dat u of jullie bij terugkeer gevaar zou lopen.** Het waren u onbekende jongeren, want u vertelde dat u de mensen met wie jullie deze criminele problemen hadden voordien nooit had gezien en u hun namen ook niet kende (CGVS, p. 11). Verder betrof het een bende jongeren die algemeen gesteld een negatief imago hadden in de wijk en als dusdanig ook zo bekend waren bij andere bureaus. Zo vernam u van andere mensen in de wijk dat de jongeren vaak agressief waren, zichzelf "het van het" vonden, op straat urineerden en verbaal agressief reageerden indien ze op hun onbeleefd gedrag werden aangesproken (CGVS, p. 11- 12). Verder is er de vaststelling dat jullie na het incident met A.(...) nog ruim vier maanden in Colombia zijn verbleven (CGVS, p. 7). Jullie moesten namelijk eerst geld verzamelen om tickets te kunnen kopen en dus nog gaan werken, aangezien de vliegtickets erg duren waren (CGVS, p. 7). Dat jullie dit blijkbaar in alle rust eerst nog konden doen vooraleer te vluchten uit Colombia, onderstreept niet alleen het gebrek aan ernst van uw vrees, het is ook een ernstige indicatie dat u bij terugkeer weinig te vrezen te heeft. Verder gebeurde er na uw vertrek niets meer in verband met uw problemen (CGVS, p. 11). Dat A.(...) betrokken raakte in een gevecht met jongeren op straat en daarbij gestoken werd met een mes, is uiteraard betreurenswaardig, uit niets blijkt echter dat er indicaties zijn dat dit opnieuw zal gebeuren bij terugkeer. Na het incident heeft u A.(...) ten andere naar Bogota gestuurd, naar zijn moeder C.(...), en A.(...) heeft sindsdien geen problemen meer gehad in Colombia (CGVS, p. 12). Tot slot, stellen uw recent naar Colombia teruggekeerde moeder en zus, alsook uw vader die Colombia nooit verlaten heeft, het goed in Colombia en hebben zij er geen problemen (CGVS, p.5).

*Uw verzoek om internationale bescherming is eveneens ongegrond omdat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij **gebrek aan nationale bescherming**. Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient, mag men immers verwachten dat deze eerst alle mogelijkheden tot bescherming, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, in zijn land heeft uitgeput of aannemelijk kan maken dat hij geen beroep kan doen op de nationale autoriteiten. U toonde zulks niet aan. Integendeel, u vertelde dat u klacht indiende op ongeveer hetzelfde moment dat jullie het land verlieten (CGVS, p. 12). U poneerde verder zonder enige concretisering dat justitie ondermaats werkt in Colombia (CGVS, p. 12). Op de vraag waarom u de afhandeling van uw klacht niet afwachtte, herhaalde u dat justitie in Colombia slecht werkt en dat criminelen slechts enkele maanden naar de gevangenis gaan, maar dan weer vrij worden gelaten (CGVS, p. 12). Uw verklaring over slecht werkende justitie in Colombia werd daarbij door u zelf tegengesproken, want volgens u was één van de jongeren waarmee jullie een probleem hadden een tijdje in de gevangenis geplaatst voor andere feiten (CGVS, p. 11). Uit uw verklaring bleek bijgevolg dat justitie in Colombia wel degelijk optreedt tegen criminelen. Met deze vaststelling werd u tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd, waarop u slechts bevestigend "ja" antwoordde (CGVS, p.13). Met deze verklaringen toonde u bijgevolg geenszins aan dat u de mogelijkheden van nationale bescherming heeft uitgeput, dan wel dat u er geen beroep op had kunnen doen. De samenvattende opmerkingen van uw raadsman op het einde van het persoonlijk onderhoud, met verwijzing naar algemene landeninformatie wijzigt niets aan deze vaststelling (CGVS, p. 15).*

De ernst van uw vrees wordt verder ernstig gerelativeerd door uw verklaringen dat u eigenlijk in Colombia niets vreest indien u zich elders in Colombia dan in Villavicencio zou kunnen vestigen (DVZ Verklaring vraag 4 en CGVS, p.10). Uw verklaringen ter zake waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: u zou moeten verhuizen naar een andere stad, maar u kan zich nergens anders vestigen in Colombia omdat dit economisch voor u weinig haalbaar is, jullie zouden van nul moeten herbeginnen en terug een klantenbestand moeten opbouwen (CGVS, p. 8, 10). Het behoeft weinig uitleg dat dit ook geldt voor wat betreft uw verblijf in België. Bovendien hebben u en uw partner meer dan voldoende beroepservaring en kan u ook nog beroep doen op een familiaal netwerk in Colombia.

*Wat betreft uw verklaringen omtrent de afpersingen waar uw partner C.(...) het slachtoffer van werd, zijn volgende kanttekening te maken. Dat C.(...) **afgeperst werd door onbekende Venezolanen** wordt door jullie slechts mondeling beweerd. Jullie legden geen bewijs voor om het bestaan van afpersingen concreet te ondersteunen (CGVS, p. 9-10 en CGVS C.(...), p. 9). Dit zorgt er voor dat jullie verklaringen dienaangaande uiteindelijk niets meer dan blote beweringen zijn. De stereotiepe uitleg omtrent het gebrek aan bewijzen dat C.(...) screenshots van de berichten van haar afpersers had genomen, maar deze was verloren ten gevolge van een beschadigde GSM, kan hierbij niet overtuigen (CGVS C.(...), p. 9). Jullie legden weliswaar klacht neer bij het Openbaar Ministerie in Colombia voor deze afpersingen (CGVS C.(...), p. 10) en leggen hiervan ook een kopie neer (zie documentenmap in administratief dossier), maar uiteindelijk kan eender wie eender wat verklaren bij het indienen van een klacht.*

Wat er ook van zij, u verwees met de beweerdelijke afpersingen naar een algemeen veiligheidsprobleem van crimineel geweld. Het CGVS betwist op zich niet dat een verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Algemeen gesteld is afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Colombianen worden geconfronteerd, zoals u zelf ook aanhaalt (CGVS, p. 9 en p. 13). U vertelde dat het wel vaker voorkomt in Colombia bij mensen die een goed draaiende handelszaak hebben (CGVS, p. 13). Dit risico op afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere werkende Colombianen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Samenvattend en besluitend, is uw verzoek ongegrond en stelt het CGVS vast dat de door u aangehaalde elementen, ook wanneer deze cumulatief in beschouwing worden genomen, niet van die aard en onvoldoende zwaarwichtig zijn om te spreken van een vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Wat betreft de medische problematiek van A.(...), zijnde zijn epilepsie, alsook de beperkte mobiliteit aan zijn vingers waarvoor hij in België werd geopereerd en behandeld, moet gesteld worden dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of deze mogelijke medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de

door u aangehaalde medische problemen van jullie zoon A.(...) dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte wat uw **documenten** betreft. Uw paspoort toont uw identiteit aan, die niet ter discussie staat. Het CGVS nam verder nota van de opmerking op uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij u de datum aanpaste op wanneer C.(...) een telefoontje van een onbekende kreeg: "juni 2023" in plaats van "augustus 2023". Deze post-factum wijziging heeft geen inhoudelijke relevantie in onderhavige beslissing. De draagwijdte van de twee ingediende klachten bij het Openbaar Ministerie, alsook van de medische documenten van A.(...) werden reeds beoordeeld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op

het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, C.(...) L.(...) G.(...) G.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1986 in Caqueza, gelegen in het Colombiaanse departement Cundinamarca.

U ging tot het zesde jaar van het middelbaar onderwijs naar school en u had in Bogota een eigen schoonheidssalon waarmee u een goed inkomen verdiende.

Uw partner is N.(...) M.(...) P.(...) L.(...) (OV nr. (...) en CGVS (...)). Jullie hebben een zoon: A.(...) P.(...) G.(...)(CGVS ref. (...)) en OV nr. (...)).

Jullie kwamen samen naar België op 27 januari 2024 en dienden een verzoek om internationale bescherming in op 29 januari 2024.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u in origineel uw Colombiaans paspoort neer, alsook maakte u via uw raadsman een kopie over van uw arbeidsovereenkomst in België. Op het CGVS legde u ook nog kopie neer van de twee klachten die u indiende bij het Openbaar Ministerie in Colombia.

De problemen waarom u Colombia ontvluchtte zijn dezelfde als deze waarom uw partner N.(...) M.(...) P.(...) L.(...) Colombia ontvluchtte. U baseert zich volledig op dezelfde problemen. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming indiende, verwijst het CGVS dan ook naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van N.(...) M.(...) P.(...) L.(...) (OV nr. (...) en CGVS (...)), dat u hieronder kan lezen:

“... U, N.(...) M.(...) P.(...) L.(...), bent geboren op (...) 1982 in Villavicencio, gelegen in het Colombiaanse departement Meta. U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten.

Uw partner is C.(...) L.(...) G.(...) G.(...)(OV nr. (...)en CGVS ref (...)). Jullie hebben samen een zoon: A.(...) E.(...) P.(...) G.(...)(CGVS ref. (...)en OV nr. (...)). Uw zoon, die inmiddels twintig jaar oud is, lijdt sinds zijn jeugd aan epilepsie.

U heeft het diploma van het secundair onderwijs behaald en u volgde ook een bouwopleiding. U werkt al twintig jaar in de bouw en verdiende daarmee een goed salaris in Colombia. Uw partner C.(...) had een eigen schoonheidssalon in Bogota en verdiende net als u goed haar boterham.

U woonde in Villavicencio samen met uw moeder M.(...) L.(...) P.(...) (OV. (...) en CGVS (...)), uw broer M.(...) H.(...) P.(...) L.(...)(OV nr (...)en CGVS (...)) en uw zoon A.(...).

U moeder kwam in 2023 naar België, maar u weet niet om welke reden zij naar hier kwam en/of welke problemen ze had in Colombia. Uw moeder is inmiddels weer teruggekeerd naar Colombia, net zoals uw zus N.(...) P.(...) L.(...) (OV. nr. (...), CGVS (...)) die tevens naar België was gekomen, maar ook terug ging om voor jullie moeder te zorgen in Colombia. Uw vader, die in Villavicencio woont en daar nog steeds is, heeft Colombia nooit verlaten. Uw ouders en zus stellen het goed in Colombia, de gezondheidsproblemen van uw moeder buiten beschouwing latend.

De feiten op dewelke u zich baseert teneinde internationale bescherming aan te vragen, zijn de volgende.

Op een bepaald ogenblik in augustus 2023 zat u thuis met uw broer M.(...) en uw zoon A.(...). M.(...) ging plots uit het huis om een groepje jongeren aan te spreken dat in de buurt marihuana aan het roken was. Hij wilde hen vragen dat elders te doen want M.(...) stoorde zich aan hun rook. Na vijf minuten keerde M.(...) terug in huis om een wapen te komen halen. Hij ging opnieuw naar buiten, u en A.(...) in zijn kielzog. Het kwam tot een verhitte woordenwisseling. U probeerde M.(...) te kalmeren, maar M.(...) was niet van plan zich te laten intimideren door de jongeren. De jongeren gingen weg en zeiden dat ze jullie later nog wel zouden weten te vinden.

Enkele dagen later wandelde A.(...) op straat en werd hij aangevallen door enkele personen. A.(...) werd daarbij gestoken met een mes. Hij kreeg medische verzorging in een ziekenhuis: een snijwonde ter hoogte van zijn schouder werd genaaid. Na verloop van tijd bleek A.(...) een stijfheid in enkele vingers te vertonen.

Behalve de problemen met het groepje jongeren, vertelde u over een ander probleem dat jullie hadden in Colombia. Omdat C.(...) haar schoonheidssalon in Bogota goed draaide, werd zij sinds juni 2023 het slachtoffer van afpersingspraktijken. Afpersers met een Venezolaans accent bedreigden haar om zo geld af te troggelen. C.(...) is hier echter nooit op ingegaan en heeft haar schoonheidssalon verkocht.

De samenloop van deze gebeurtenissen deden jullie besluiten om het land te verlaten. U, C.(...) en A.(...) kwamen samen naar België op 27 januari 2024 en dienden een verzoek om internationale bescherming in op 29 januari 2024.

U stelt dat u in essentie geen vrees heeft ten opzichte van Colombia indien u in staat zou zijn om elders te gaan wonen dan in Villavicencio. Dit kan u evenwel niet doen omwille van socio-economische redenen. U vreest daarbij ook financieel-economisch niet sterk genoeg te zullen staan om de medicijnen ter behandeling van de epilepsie van A.(...) te kunnen betalen in Colombia. Daarbij stelt u dat het gezondheidssysteem en het onderwijs in Colombia slecht zijn.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u in origineel uw Colombiaans paspoort neer, alsook maakte u via uw raadsman enkele opmerkingen over op het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken. U legde u tevens kopie neer van de twee strafklachten die u indiende in Colombia. Tot slot voegde u enkele

medische documenten van A.(...) aan uw dossier toe, tevens in kopie. Deze documenten zijn zowel Belgische als Colombiaanse documenten..."

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet heeft aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft.

Wat de motivering betreft waarom u noch de vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiair beschermde wordt verleend, verwijst het CGVS naar de motivering in de beslissing van uw partner N.(...) M.(...) P.(...) L.(...) waarin hem de vluchtelingenstatus en de status van subsidiair beschermde geweigerd wordt (CGVS 24/1552). Uw asielmotieven zijn immers dezelfde als deze van N.(...) M.(...)(CGVS, p. 6). Het CGVS verwijst dan ook nogmaals naar de beslissing van N.(...) M.(...), die u hieronder kan lezen:

"...Er dient te worden vastgesteld dat u niet heeft aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft.

Uw verzoek om internationale bescherming is **ongegronnd** omwille van de volgende redenen.

De feiten waarop u zich baseert om te stellen dat u moest vluchten zijn **onvoldoende zwaarwichtig** om als vervolging, dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op de feiten waarbij uw broer M.(...) verhaal ging halen bij een groepje jongeren dat buiten aan jullie woning marihuana rookte (CGVS, p. 9). U zelf had niet zo veel last van die rokende jongeren maar uw broer ergerde zich er wel aan (CGVS, p. 11-12). Toen uw broer naar buiten ging om zijn beklag te gaan doen, was volgens u het enige wat u deed, samen met A.(...) naar buiten gaan om te gaan kijken dat er niets met uw broer zou gebeuren (CGVS, p. 11). Enkele dagen later werd A.(...) op straat gestoken met een mes door deze jongeren nadat zij met elkaar in een gevecht waren verwickeld (CGVS, p. 9-10). De aanvallers van A.(...) hadden hem voorgesteld om met één van hen op de vuist te gaan, waarop A.(...) vond dat het inderdaad beter was om met één persoon te vechten dan met vier personen en zo was er dus een gevecht ontstaan en werd A.(...) verwond (CGVS, p. 9).

Uit de samenlezing van deze verklaringen blijkt dat de door u ingeroepen problemen betrekking hebben op **crimineel geweld** en van **gemeenrechtelijke aard** zijn. Zij hebben als zodanig dan ook geen betrekking op de criteria van het Verdrag van Genève. Uit uw verklaringen kan immers niet blijken dat u persoonlijk wordt gevisieerd of bedreigd omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één deze redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst. Om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dient een verzoeker aan te tonen te worden vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door u verklaarde asielmotieven, meer bepaald dat jullie problemen van gewelddadige aard kregen met een groepje jongeren omdat zij te dicht bij jullie woning marihuana rookten, houden geen verband met één van de voormelde criteria. Dit zijn problemen van gemeenrechtelijke aard en bijgevolg kunnen deze elementen niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin vallen uw motieven als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient een vrees voor vervolging steeds **toekomstgericht** te worden beoordeeld en in concreto te worden aangetoond. Hier blijft u in gebreke. Uit niets blijkt dat u, C.(...) of A.(...), actueel en persoonlijk

worden gezocht of geveiseerd in Colombia. **U maakte het dan ook niet aannemelijk dat u of jullie bij terugkeer gevaar zou lopen.** Het waren u onbekende jongeren, want u vertelde dat u de mensen met wie jullie deze criminele problemen hadden voordien nooit had gezien en u hun namen ook niet kende (CGVS, p. 11). Verder betrof het een bende jongeren die algemeen gesteld een negatief imago hadden in de wijk en als dusdanig ook zo bekend waren bij andere burens. Zo vernam u van andere mensen in de wijk dat de jongeren vaak agressief waren, zichzelf "het van het" vonden, op straat urineerden en verbaal agressief reageerden indien ze op hun onbeleefd gedrag werden aangesproken (CGVS, p. 11- 12). Verder is er de vaststelling dat jullie na het incident met A.(...) nog ruim vier maanden in Colombia zijn verbleven (CGVS, p. 7). Jullie moesten namelijk eerst geld verzamelen om tickets te kunnen kopen en dus nog gaan werken, aangezien de vliegtickets erg duurs waren (CGVS, p. 7). Dat jullie dit blijkbaar in alle rust eerst nog konden doen vooraleer te vluchten uit Colombia, onderstreept niet alleen het gebrek aan ernst van uw vrees, het is ook een ernstige indicatie dat u bij terugkeer weinig te vrezen te heeft. Verder gebeurde er na uw vertrek niets meer in verband met uw problemen (CGVS, p. 11). Dat A.(...) betrokken raakte in een gevecht met jongeren op straat en daarbij gestoken werd met een mes, is uiteraard betreuenswaardig, uit niets blijkt echter dat er indicaties zijn dat dit opnieuw zal gebeuren bij terugkeer. Na het incident heeft u A.(...) ten andere naar Bogota gestuurd, naar zijn moeder C.(...), en A.(...) heeft sindsdien geen problemen meer gehad in Colombia (CGVS, p. 12). Tot slot, stellen uw recent naar Colombia teruggekeerde moeder en zus, alsook uw vader die Colombia nooit verlaten heeft, het goed in Colombia en hebben zij er geen problemen (CGVS, p.5).

Uw verzoek om internationale bescherming is eveneens ongegrond omdat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij **gebrek aan nationale bescherming**. Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient, mag men immers verwachten dat deze eerst alle mogelijkheden tot bescherming, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, in zijn land heeft uitgeput of aannemelijk kan maken dat hij geen beroep kan doen op de nationale autoriteiten. U toonde zulks niet aan. Integendeel, u vertelde dat u klacht indiende op ongeveer hetzelfde moment dat jullie het land verlieten (CGVS, p. 12). U poneerde verder zonder enige concretisering dat justitie ondermaats werkt in Colombia (CGVS, p. 12). Op de vraag waarom u de afhandeling van uw klacht niet afwachtte, herhaalde u dat justitie in Colombia slecht werkt en dat criminelen slechts enkele maanden naar de gevangenis gaan, maar dan weer vrij worden gelaten (CGVS, p. 12). Uw verklaring over slecht werkende justitie in Colombia werd daarbij door u zelf tegengesproken, want volgens u was één van de jongeren waarmee jullie een probleem hadden een tijdje in de gevangenis geplaatst voor andere feiten (CGVS, p. 11). Uit uw verklaring bleek bijgevolg dat justitie in Colombia wel degelijk optreedt tegen criminelen. Met deze vaststelling werd u tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd, waarop u slechts bevestigend "ja" antwoordde (CGVS, p.13). Met deze verklaringen toonde u bijgevolg geenszins aan dat u de mogelijkheden van nationale bescherming heeft uitgeput, dan wel dat u er geen beroep op had kunnen doen. De samenvattende opmerkingen van uw raadsman op het einde van het persoonlijk onderhoud, met verwijzing naar algemene landeninformatie wijzigt niets aan deze vaststelling (CGVS, p. 15).

De ernst van uw vrees wordt verder ernstig gerelativeerd door uw verklaringen dat u eigenlijk in Colombia niets vreest indien u zich elders in Colombia dan in Villavicencio zou kunnen vestigen (DVZ Verklaring vraag 4 en CGVS, p.10). Uw verklaringen ter zake waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: u zou moeten verhuizen naar een andere stad, maar u kan zich nergens anders vestigen in Colombia omdat dit economisch voor u weinig haalbaar is, jullie zouden van nul moeten herbeginnen en terug een klantenbestand moeten opbouwen (CGVS, p. 8, 10). Het behoeft weinig uitleg dat dit ook geldt voor wat betreft uw verblijf in België. Bovendien hebben u en uw partner meer dan voldoende beroepservaring en kan u ook nog beroep doen op een familiaal netwerk in Colombia.

Wat betreft uw verklaringen omtrent de afpersingen waar uw partner C.(...) het slachtoffer van werd, zijn volgende kanttekening te maken. Dat C.(...) **afgeperst werd door onbekende Venezolanen** wordt door jullie slechts mondeling beweerd. Jullie legden geen bewijs voor om het bestaan van afpersingen concreet te ondersteunen (CGVS, p. 9-10 en CGVS C.(...), p. 9). Dit zorgt er voor dat jullie verklaringen dienaangaande uiteindelijk niets meer dan blote beweringen zijn. De stereotiepe uitleg omtrent het gebrek aan bewijzen dat C.(...) screenshots van de berichten van haar afpersers had genomen, maar deze was verloren ten gevolge van een beschadigde GSM, kan hierbij niet overtuigen (CGVS C.(...), p. 9). Jullie legden weliswaar klacht neer bij het Openbaar Ministerie in Colombia voor deze afpersingen (CGVS C.(...), p. 10) en leggen hiervan ook een kopie neer (zie documentenmap in administratief dossier), maar uiteindelijk kan eender wie eender wat verklaren bij het indienen van een klacht.

Wat er ook van zij, u verwees met de beweerdelijke afpersingen naar een algemeen veiligheidsprobleem van crimineel geweld. Het CGVS betwist op zich niet dat een verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Algemeen gesteld is afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Colombianen worden

geconfronteerd, zoals u zelf ook aanhaalt (CGVS, p. 9 en p. 13). U vertelde dat het wel vaker voorkomt in Colombia bij mensen die een goed draaiende handelszaak hebben (CGVS, p. 13). Dit risico op afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere werkende Colombianen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Samenvattend en besluitend, is uw verzoek ongegrond en stelt het CGVS vast dat de door u aangehaalde elementen, ook wanneer deze cumulatief in beschouwing worden genomen, niet van die aard en onvoldoende zwaarwichtig zijn om te spreken van een vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Wat betreft de medische problematiek van A.(...), zijnde zijn epilepsie, alsook de beperkte mobiliteit aan zijn vingers waarvoor hij in België werd geopereerd en behandeld, moet gesteld worden dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of deze mogelijke medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen van jullie zoon A.(...) dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte wat uw **documenten** betreft. Uw paspoort toont uw identiteit aan, die niet ter discussie staat. Het CGVS nam verder nota van de opmerking op uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij u de datum aanpaste op wanneer C.(...) een telefoontje van een onbekende kreeg: "juni 2023" in plaats van "augustus 2023". Deze post-factum wijziging heeft geen inhoudelijke relevantie in onderhavige beslissing. De draagwijdte van de twee ingediende klachten bij het Openbaar Ministerie, alsook van de medische documenten van A.(...) werden reeds beoordeeld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebelligroeperingen, het ELN en de EMC.

Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Tenslotte, wat uw **documenten** betreft. Uw paspoort toont uw identiteit aan, die niet ter discussie staat. Uw arbeidsovereenkomst in België is verder niet relevant in de beoordeling van uw verzoek om internationale

bescherming en de klachten die jullie indienden bij het Openbaar Ministerie in Colombia werd reeds beoordeeld in de beslissing van N.(...) M.(...)(cfr. supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de derde verzoekende partij als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A.(...) E.(...) P.(...) G.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 2004 in Villavicencio, gelegen in het Colombiaanse departement Meta.

Uw ouders zijn N.(...) M.(...) P.(...) L.(...)(OV nr. (...)) en CGVS (...) en C.(...) L.(...) G.(...) G.(...)(OV nr. (...)) en CGVS (...).

U ging tot het derde jaar van het middelbaar onderwijs naar school en volgde ook een kappersopleiding. U hielp uw vader in de bouw en uw moeder in haar schoonheidssalon in Bogota.

U kwam samen met uw ouders naar België op 27 januari 2024 en diende samen met hen een verzoek om internationale bescherming in op 29 januari 2024.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u in origineel uw Colombiaans paspoort neer, alsook uw medische documenten en bewijs van een inschrijving van een Franse taal cursus in België.

De problemen waarom u Colombia ontvluchtte zijn dezelfde als deze waarom uw vader Colombia verliet. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming indiende, verwijst het CGVS dan ook naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw vader, N.(...) M.(...) P.(...) L.(...)(OV nr. (...)) en CGVS (...):

“...U, N.(...) M.(...) P.(...) L.(...), bent geboren op (...) 1982 in Villavicencio, gelegen in het Colombiaanse departement Meta. U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten.

Uw partner is C.(...) L.(...) G.(...) G.(...)(OV nr. (...)) en CGVS (...). Jullie hebben samen een zoon: A.(...) E.(...) P.(...) G.(...) (CGVS ref. (...) en OV nr. (...)). Uw zoon, die inmiddels twintig jaar oud is, lijdt sinds zijn jeugd aan epilepsie.

U heeft het diploma van het secundair onderwijs behaald en u volgde ook een bouwopleiding. U werkt al twintig jaar in de bouw en verdiende daarmee een goed salaris in Colombia. Uw partner Claudia had een eigen schoonheidssalon in Bogota en verdiende net als u goed haar boterham.

U woonde in Villavicencio samen met uw moeder M.(...) L.(...) P.(...)(OV. (...)) en CGVS ref (...), uw broer M.(...) H.(...) P.(...) L.(...)(OV nr (...)) en CGVS ref (...)) en uw zoon A.(...).

Uw moeder kwam in 2023 naar België, maar u weet niet om welke reden zij naar hier kwam en/of welke problemen ze had in Colombia. Uw moeder is inmiddels weer teruggekeerd naar Colombia, net zoals uw zus N.(...) P.(...) L.(...)(OV. nr. (...), CGVS ref (...)) die tevens naar België was gekomen, maar ook terug ging om voor jullie moeder te zorgen in Colombia. Uw vader, die in Villavicencio woont en daar nog steeds is, heeft Colombia nooit verlaten. Uw ouders en zus stellen het goed in Colombia, de gezondheidsproblemen van uw moeder buiten beschouwing latend.

De feiten op dewelke u zich baseert teneinde internationale bescherming aan te vragen, zijn de volgende.

Op een bepaald ogenblik in augustus 2023 zat u thuis met uw broer M.(...) en uw zoon A.(...). M.(...) ging plots uit het huis om een groepje jongeren aan te spreken dat in de buurt marihuana aan het roken was. Hij wilde hen vragen dat elders te doen want M.(...) stoorde zich aan hun rook. Na vijf minuten keerde M.(...) terug in huis om een wapen te komen halen. Hij ging opnieuw naar buiten, u en A.(...) in zijn kielzog. Het kwam tot een verhitte woordenwisseling. U probeerde M.(...) te kalmeren, maar M.(...) was niet van plan zich

te laten intimideren door de jongeren. De jongeren gingen weg en zeiden dat ze jullie later nog wel zouden weten te vinden.

Enkele dagen later wandelde A.(...) op straat en werd hij aangevallen door enkele personen. A.(...) werd daarbij gestoken met een mes. Hij kreeg medische verzorging in een ziekenhuis: een snijwonde ter hoogte van zijn schouder werd genaaid. Na verloop van tijd bleek A.(...) een stijfheid in enkele vingers te vertonen.

Behalve de problemen met het groepje jongeren, vertelde u over een ander probleem dat jullie hadden in Colombia. Omdat Claudia haar schoonheidssalon in Bogota goed draaide, werd zij sinds juni 2023 het slachtoffer van afpersingspraktijken. Afpersers met een Venezolaans accent bedreigden haar om zo geld af te troggelen. Claudia is hier echter nooit op ingegaan en heeft haar schoonheidssalon verkocht.

De samenloop van deze gebeurtenissen deden jullie besluiten om het land te verlaten. U, Claudia en A.(...) kwamen samen naar België op 27 januari 2024 en dienden een verzoek om internationale bescherming in op 29 januari 2024.

U stelt dat u in essentie geen vrees heeft ten opzichte van Colombia indien u in staat zou zijn om elders te gaan wonen dan in Villavicencio. Dit kan u evenwel niet doen omwille van socio-economische redenen. U vreest daarbij ook financieel-economisch niet sterk genoeg te zullen staan om de medicijnen ter behandeling van de epilepsie van A.(...) te kunnen betalen in Colombia. Daarbij stelt u dat het gezondheidssysteem en het onderwijs in Colombia slecht zijn.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u in origineel uw Colombiaans paspoort neer, alsook maakte u via uw raadsman enkele opmerkingen over op het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken. U legde u tevens kopie neer van de twee strafklachten die u indiende in Colombia. Tot slot voegde u enkele medische documenten van A.(...) aan uw dossier toe, tevens in kopie. Deze documenten zijn zowel Belgische als Colombiaanse documenten..."

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken: u lijdt aan epilepsie.

In deze omstandigheden werden er specifieke steunmaatregelen verleend. Zo werd er aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stilgestaan bij uw ziekte en nagegaan of u zich in staat voelde om het persoonlijk onderhoud te houden (CGVS, p. 3). Tevens werd de duurtijd van het persoonlijk onderhoud beperkt en werd u er nadrukkelijk op gewezen dat u zelf steeds om een pauze mocht vragen indien nodig (CGVS p.3). U werd er nadrukkelijk op geattendeerd dat indien u iets niet meer zou weten of herinneren, u zulks mocht aangeven (CGVS, p.3). Het verloop van onderhoud zelf kende verder geen moeilijkheden, en u gaf op het einde aan dat u alles had kunnen vertellen, alsook dat u de tolk goed had begrepen (CGVS, p.7).

Er dient te worden vastgesteld dat u niet heeft aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft.

Wat de motivering betreft waarom u noch de vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiair beschermde wordt verleend, verwijst het CGVS naar de motivering in de beslissing van uw vader N.(...) M.(...) P.(...) L.(...) waarin hem de vluchtelingenstatus en de status van subsidiair beschermde geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers dezelfde als deze van uw vader (CGVS, p. 7). Het CGVS verwijst dan ook nogmaals naar de beslissing van N.(...) M.(...) P.(...) L.(...)(OV nr. (...)) en CGVS (...), die u hieronder kan lezen:

"...Er dient te worden vastgesteld dat u niet heeft aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft.

Uw verzoek om internationale bescherming is **ongegronnd** omwille van de volgende redenen.

De feiten waarop u zich baseert om te stellen dat u moest vluchten zijn **onvoldoende zwaarwichtig** om als vervolging, dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op de feiten waarbij uw broer M.(...) verhaal ging halen bij een groepje jongeren dat buiten aan jullie woning marihuana rookte (CGVS, p. 9). U zelf had niet zo veel last van die rokende jongeren maar uw broer ergerde zich er wel aan (CGVS, p. 11-12). Toen uw broer naar buiten ging om zijn klacht te gaan doen, was volgens u het enige wat u deed, samen met A.(...) naar buiten gaan om te gaan kijken dat er niets met uw broer zou gebeuren (CGVS, p. 11). Enkele dagen later werd A.(...) op straat gestoken met een mes door deze jongeren nadat zij met elkaar in een gevecht waren verwikkeld (CGVS, p. 9-10). De aanvallers van A.(...) hadden hem voorgesteld om met één van hen op de vuist te gaan, waarop A.(...) vond dat het inderdaad beter was om met één persoon te vechten dan met vier personen en zo was er dus een gevecht ontstaan en werd A.(...) verwond (CGVS, p. 9).

Uit de samenlezing van deze verklaringen blijkt dat de door u ingeroepen problemen betrekking hebben op **crimineel geweld** en van **gemeenrechtelijke aard** zijn. Zij hebben als zodanig dan ook geen betrekking op de criteria van het Verdrag van Genève. Uit uw verklaringen kan immers niet blijken dat u persoonlijk wordt gevisieerd of bedreigd omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één deze redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst. Om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dient een verzoeker aan te tonen te worden vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door u verklaarde asielmotieven, meer bepaald dat jullie problemen van gewelddadige aard kregen met een groepje jongeren omdat zij te dicht bij jullie woning marihuana rookten, houden geen verband met één van de voormelde criteria. Dit zijn problemen van gemeenrechtelijke aard en bijgevolg kunnen deze elementen niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin vallen uw motieven als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient een vrees voor vervolging steeds **toekomstgericht** te worden beoordeeld en in concreto te worden aangetoond. Hier blijft u in gebreke. Uit niets blijkt dat u, Claudia of A.(...), actueel en persoonlijk worden gezocht of gevisieerd in Colombia. **U maakte het dan ook niet aannemelijk dat u of jullie bij terugkeer gevaar zou lopen.** Het waren u onbekende jongeren, want u vertelde dat u de mensen met wie jullie deze criminele problemen hadden voordien nooit had gezien en u hun namen ook niet kende (CGVS, p. 11). Verder betrof het een bende jongeren die algemeen gesteld een negatief imago hadden in de wijk en als dusdanig ook zo bekend waren bij andere burens. Zo vernam u van andere mensen in de wijk dat de jongeren vaak agressief waren, zichzelf "het van het" vonden, op straat urineerden en verbaal agressief reageerden indien ze op hun onbeleefd gedrag werden aangesproken (CGVS, p. 11- 12). Verder is er de vaststelling dat jullie na het incident met A.(...) nog ruim vier maanden in Colombia zijn verbleven (CGVS, p. 7). Jullie moesten namelijk eerst geld verzamelen om tickets te kunnen kopen en dus nog gaan werken, aangezien de vliegtickets erg duren waren (CGVS, p. 7). Dat jullie dit blijkbaar in alle rust eerst nog konden doen vooraleer te vluchten uit Colombia, onderstreept niet alleen het gebrek aan ernst van uw vrees, het is ook een ernstige indicatie dat u bij terugkeer weinig te vrezen te heeft. Verder gebeurde er na uw vertrek niets meer in verband met uw problemen (CGVS, p. 11). Dat A.(...) betrokken raakte in een gevecht met jongeren op straat en daarbij gestoken werd met een mes, is uiteraard betreurenswaardig, uit niets blijkt echter dat er indicaties zijn dat dit opnieuw zal gebeuren bij terugkeer. Na het incident heeft u A.(...) ten andere naar Bogota gestuurd, naar zijn moeder Claudia, en A.(...) heeft sindsdien geen problemen meer gehad in Colombia (CGVS, p. 12). Tot slot, stellen uw recent naar Colombia teruggekeerde moeder en zus, alsook uw vader die Colombia nooit verlaten heeft, het goed in Colombia en hebben zij er geen problemen (CGVS, p.5).

Uw verzoek om internationale bescherming is eveneens ongegrond omdat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij **gebrek aan nationale bescherming**. Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient, mag men immers verwachten dat deze eerst alle mogelijkheden tot bescherming, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, in zijn land heeft uitgeput of aannemelijk kan maken dat hij geen beroep kan doen op de nationale autoriteiten. U toonde zulks niet aan. Integendeel, u vertelde dat u klacht indiende op ongeveer hetzelfde moment dat jullie het land verlieten (CGVS, p. 12). U poneerde verder zonder enige concretisering dat justitie ondermaats werkt in Colombia (CGVS, p. 12). Op de vraag waarom u de afhandeling van uw klacht niet afwachtte, herhaalde u dat justitie in Colombia slecht werkt en dat criminelen slechts enkele maanden naar de gevangenis gaan, maar dan weer vrij worden gelaten (CGVS, p. 12). Uw verklaring over slecht werkende justitie in Colombia werd daarbij door u zelf tegengesproken, want volgens u was één van de jongeren waarmee jullie een probleem hadden een tijdje in de gevangenis geplaatst voor andere feiten (CGVS, p. 11). Uit uw verklaring bleek bijgevolg dat justitie in Colombia wel degelijk optreedt tegen criminelen. Met deze vaststelling werd u tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd, waarop u slechts bevestigend "ja" antwoordde (CGVS, p.13). Met deze verklaringen toonde u bijgevolg geenszins aan dat u de mogelijkheden van nationale bescherming heeft uitgeput, dan wel dat u er geen beroep op had kunnen doen. De

samenvattende opmerkingen van uw raadsman op het einde van het persoonlijk onderhoud, met verwijzing naar algemene landeninformatie wijzigt niets aan deze vaststelling (CGVS, p. 15).

De ernst van uw vrees wordt verder ernstig gerelativeerd door uw verklaringen dat u eigenlijk in Colombia niets vreest indien u zich elders in Colombia dan in Villavicencio zou kunnen vestigen (DVZ Verklaring vraag 4 en CGVS, p.10). Uw verklaringen ter zake waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: u zou moeten verhuizen naar een andere stad, maar u kan zich nergens anders vestigen in Colombia omdat dit economisch voor u weinig haalbaar is, jullie zouden van nul moeten herbeginnen en terug een klantenbestand moeten opbouwen (CGVS, p. 8, 10). Het behoeft weinig uitleg dat dit ook geldt voor wat betreft uw verblijf in België. Bovendien hebben u en uw partner meer dan voldoende beroepservaring en kan u ook nog beroep doen op een familiaal netwerk in Colombia.

Wat betreft uw verklaringen omtrent de afpersingen waar uw partner Claudia het slachtoffer van werd, zijn volgende kanttekening te maken. Dat Claudia **afgeperst werd door onbekende Venezolanen** wordt door jullie slechts mondeling beweerd. Jullie legden geen bewijs voor om het bestaan van afpersingen concreet te ondersteunen (CGVS, p. 9-10 en CGVS Claudia, p. 9). Dit zorgt er voor dat jullie verklaringen dienaangaande uiteindelijk niets meer dan blote beweringen zijn. De stereotiepe uitleg omtrent het gebrek aan bewijzen dat Claudia screenshots van de berichten van haar afpersers had genomen, maar deze was verloren ten gevolge van een beschadigde GSM, kan hierbij niet overtuigen (CGVS Claudia, p. 9). Jullie legden weliswaar klacht neer bij het Openbaar Ministerie in Colombia voor deze afpersingen (CGVS Claudia, p. 10) en leggen hiervan ook een kopie neer (zie documentenmap in administratief dossier), maar uiteindelijk kan eender wie eender wat verklaren bij het indienen van een klacht.

Wat er ook van zij, u verwees met de beweerdelijke afpersingen naar een algemeen veiligheidsprobleem van crimineel geweld. Het CGVS betwist op zich niet dat een verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Algemeen gesteld is afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Colombianen worden geconfronteerd, zoals u zelf ook aanhaalt (CGVS, p. 9 en p. 13). U vertelde dat het wel vaker voorkomt in Colombia bij mensen die een goed draaiende handelszaak hebben (CGVS, p. 13). Dit risico op afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere werkende Colombianen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Samenvattend en besluitend, is uw verzoek ongegrond en stelt het CGVS vast dat de door u aangehaalde elementen, ook wanneer deze cumulatief in beschouwing worden genomen, niet van die aard en onvoldoende zwaarwichtig zijn om te spreken van een vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Wat betreft de medische problematiek van A.(...), zijnde zijn epilepsie, alsook de beperkte mobiliteit aan zijn vingers waarvoor hij in België werd geopereerd en behandeld, moet gesteld worden dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of deze mogelijke medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen van jullie zoon A.(...) dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte wat uw **documenten** betreft. Uw paspoort toont uw identiteit aan, die niet ter discussie staat. Het CGVS nam verder nota van de opmerking op uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij u de datum aanpaste op wanneer Claudia een telefoontje van een onbekende kreeg: "juni 2023" in plaats van "augustus 2023". Deze post-factum wijziging heeft geen inhoudelijke relevantie in onderhavige beslissing. De draagwijdte van de twee ingediende klachten bij het Openbaar Ministerie, alsook van de medische documenten van A.(...) werden reeds beoordeeld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen.

Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

*Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden

(‘massacres’), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De door u neergelegde **documenten** vermogen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing. Uw paspoort toont enkel uw identiteit aan, die niet ter discussie staat. Uw medische documenten werden reeds beoordeeld in bovenstaande beslissing van uw vader (cfr supra). Uw inschrijving voor de taal cursus Frans is tot slot niet relevant in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Indien u van mening bent dat uw medische problemen een obstakel vormen in geval van een terugkeer naar Colombia dient u zich te wenden tot de gangbare procedure. Uw medische problemen hebben immers geen uitstaans met de door het CGVS beoordeelde nood aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 57/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt". Verzoekende partijen menen ook dat het Commissariaat-generaal een appreciatiefout heeft gemaakt.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekers evenmin als vluchteling erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient te worden vastgesteld dat u niet heeft aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft.

Uw verzoek om internationale bescherming is **ongegronnd** omwille van de volgende redenen.

De feiten waarop u zich baseert om te stellen dat u moest vluchten zijn **onvoldoende zwaarwichtig** om als vervolging, dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op de feiten waarbij uw broer M.(...) verhaal ging halen bij een groepje jongeren dat buiten aan jullie woning marihuana rookte (CGVS, p. 9). U zelf had niet zo veel last van die rokende jongeren maar uw broer ergerde zich er wel aan (CGVS, p. 11-12). Toen uw broer naar buiten ging om zijn beklag te gaan doen, was volgens u het enige wat u deed, samen met A.(...) naar buiten gaan om te gaan kijken dat er niets met uw broer zou gebeuren (CGVS, p. 11). Enkele dagen later werd A.(...) op straat gestoken met een mes door deze jongeren nadat zij met elkaar in een gevecht waren verwickeld (CGVS, p. 9-10). De aanvallers van A.(...) hadden hem voorgesteld om met één van hen op de vuist te gaan, waarop A.(...) vond dat het inderdaad beter was om met één persoon te vechten dan met vier personen en zo was er dus een gevecht ontstaan en werd A.(...) verwond (CGVS, p. 9).

Uit de samenlezing van deze verklaringen blijkt dat de door u ingeroepen problemen betrekking hebben op **crimineel geweld** en van **gemeenrechtelijke aard** zijn. Zij hebben als zodanig dan ook geen betrekking op de criteria van het Verdrag van Genève. Uit uw verklaringen kan immers niet blijken dat u persoonlijk wordt geveiseerd of bedreigd omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één deze redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst. Om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dient een verzoeker aan te tonen te worden vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door u verklaarde asielmotieven, meer bepaald dat jullie problemen van gewelddadige aard kregen met een groepje jongeren omdat zij te dicht bij jullie woning marihuana rookten, houden geen verband met één van de voormelde criteria. Dit zijn problemen van gemeenrechtelijke aard en bijgevolg kunnen deze elementen niet worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin vallen uw motieven als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient een vrees voor vervolging steeds **toekomstgericht** te worden beoordeeld en in concreto te worden aangetoond. Hier blijft u in gebreke. Uit niets blijkt dat u, C.(...) of A.(...), actueel en persoonlijk worden gezocht of geveiseerd in Colombia. **U maakte het dan ook niet aannemelijk dat u of jullie bij terugkeer gevaar zou lopen.** Het waren u onbekende jongeren, want u vertelde dat u de mensen met wie jullie deze criminele problemen hadden voordien nooit had gezien en u hun namen ook niet kende (CGVS, p. 11). Verder betrof het een bende jongeren die algemeen gesteld een negatief imago hadden in de wijk en als dusdanig ook zo bekend waren bij andere bureaus. Zo vernam u van andere mensen in de wijk dat de jongeren vaak agressief waren, zichzelf “het van het” vonden, op straat urineerden en verbaal agressief reageerden indien ze op hun onbeleeft gedrag werden aangesproken (CGVS, p. 11- 12). Verder is er de vaststelling dat jullie na het incident met A.(...) nog ruim vier maanden in Colombia zijn verbleven (CGVS, p. 7). Jullie moesten namelijk eerst geld verzamelen om tickets te kunnen kopen en dus nog gaan werken, aangezien de vliegtickets erg duren waren (CGVS, p. 7). Dat jullie dit blijktbaar in alle rust eerst nog konden doen vooraleer te vluchten uit Colombia, onderstreept niet alleen het gebrek aan ernst van uw vrees, het is ook een ernstige indicatie dat u bij terugkeer weinig te vrezen te heeft. Verder gebeurde er na uw vertrek niets meer in verband met uw problemen (CGVS, p. 11). Dat A.(...) betrokken raakte in een gevecht met jongeren op straat en daarbij gestoken werd met een mes, is uiteraard betreurenswaardig, uit niets blijkt echter dat er indicaties zijn dat dit opnieuw zal gebeuren bij terugkeer. Na het incident heeft u A.(...) ten andere naar Bogota gestuurd, naar zijn moeder C.(...), en A.(...) heeft sindsdien geen problemen meer gehad in Colombia (CGVS, p. 12). Tot slot, stellen uw recent naar Colombia teruggekeerde moeder en zus, alsook uw vader die Colombia nooit verlaten heeft, het goed in Colombia en hebben zij er geen problemen (CGVS, p.5).

Uw verzoek om internationale bescherming is eveneens ongegrond omdat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij **gebrek aan nationale bescherming**. Van iemand die een verzoek om

internationale bescherming indient, mag men immers verwachten dat deze eerst alle mogelijkheden tot bescherming, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, in zijn land heeft uitgeput of aannemelijk kan maken dat hij geen beroep kan doen op de nationale autoriteiten. U toonde zulks niet aan. Integendeel, u vertelde dat u klacht indiende op ongeveer hetzelfde moment dat jullie het land verlieten (CGVS, p. 12). U poneerde verder zonder enige concretisering dat justitie ondermaats werkt in Colombia (CGVS, p. 12). Op de vraag waarom u de afhandeling van uw klacht niet afwachtte, herhaalde u dat justitie in Colombia slecht werkt en dat criminelen slechts enkele maanden naar de gevangenis gaan, maar dan weer vrij worden gelaten (CGVS, p. 12). Uw verklaring over slecht werkende justitie in Colombia werd daarbij door u zelf tegengesproken, want volgens u was één van de jongeren waarmee jullie een probleem hadden een tijdje in de gevangenis geplaatst voor andere feiten (CGVS, p. 11). Uit uw verklaring bleek bijgevolg dat justitie in Colombia wel degelijk optreedt tegen criminelen. Met deze vaststelling werd u tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd, waarop u slechts bevestigend "ja" antwoordde (CGVS, p.13). Met deze verklaringen toonde u bijgevolg geenszins aan dat u de mogelijkheden van nationale bescherming heeft uitgeput, dan wel dat u er geen beroep op had kunnen doen. De samenvattende opmerkingen van uw raadsman op het einde van het persoonlijk onderhoud, met verwijzing naar algemene landeninformatie wijzigt niets aan deze vaststelling (CGVS, p. 15).

De ernst van uw vrees wordt verder ernstig gerelativeerd door uw verklaringen dat u eigenlijk in Colombia niets vreest indien u zich elders in Colombia dan in Villavicencio zou kunnen vestigen (DVZ Verklaring vraag 4 en CGVS, p.10). Uw verklaringen ter zake waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: u zou moeten verhuizen naar een andere stad, maar u kan zich nergens anders vestigen in Colombia omdat dit economisch voor u weinig haalbaar is, jullie zouden van nul moeten herbeginnen en terug een klantenbestand moeten opbouwen (CGVS, p. 8, 10). Het behoeft weinig uitleg dat dit ook geldt voor wat betreft uw verblijf in België. Bovendien hebben u en uw partner meer dan voldoende beroepservaring en kan u ook nog beroep doen op een familiaal netwerk in Colombia.

Wat betreft uw verklaringen omtrent de afpersingen waar uw partner C.(...) het slachtoffer van werd, zijn volgende kanttekening te maken. Dat C.(...) **afgeperst werd door onbekende Venezolanen** wordt door jullie slechts mondeling beweerd. Jullie legden geen bewijs voor om het bestaan van afpersingen concreet te ondersteunen (CGVS, p. 9-10 en CGVS C.(...), p. 9). Dit zorgt er voor dat jullie verklaringen dienaangaande uiteindelijk niets meer dan blote beweringen zijn. De stereotiepe uitleg omtrent het gebrek aan bewijzen dat C.(...) screenshots van de berichten van haar afpersers had genomen, maar deze was verloren ten gevolge van een beschadigde GSM, kan hierbij niet overtuigen (CGVS C.(...), p. 9). Jullie legden weliswaar klacht neer bij het Openbaar Ministerie in Colombia voor deze afpersingen (CGVS C.(...), p. 10) en leggen hiervan ook een kopie neer (zie documentenmap in administratief dossier), maar uiteindelijk kan eender wie eender wat verklaren bij het indienen van een klacht.

Wat er ook van zij, u verwees met de beweerdelijke afpersingen naar een algemeen veiligheidsprobleem van crimineel geweld. Het CGVS betwist op zich niet dat een verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Algemeen gesteld is afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Colombianen worden geconfronteerd, zoals u zelf ook aanhaalt (CGVS, p. 9 en p. 13). U vertelde dat het wel vaker voorkomt in Colombia bij mensen die een goed draaiende handelszaak hebben (CGVS, p. 13). Dit risico op afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere werkende Colombianen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Samenvattend en besluitend, is uw verzoek ongegrond en stelt het CGVS vast dat de door u aangehaalde elementen, ook wanneer deze cumulatief in beschouwing worden genomen, niet van die aard en onvoldoende zwaarwichtig zijn om te spreken van een vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Wat betreft de medische problematiek van A.(...), zijnde zijn epilepsie, alsook de beperkte mobiliteit aan zijn vingers waarvoor hij in België werd geopereerd en behandeld, moet gesteld worden dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of deze mogelijke medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen van jullie zoon A.(...) dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte wat uw documenten betreft. Uw paspoort toont uw identiteit aan, die niet ter discussie staat. Het CGVS nam verder nota van de opmerking op uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij u de datum aanpaste op wanneer C.(...) een telefoontje van een onbekende kreeg: "juni 2023" in plaats van "augustus 2023". Deze post-factum wijziging heeft geen inhoudelijke relevantie in onderhavige beslissing. De draagwijdte van de twee ingediende klachten bij het Openbaar Ministerie, alsook van de medische documenten van A.(...) werden reeds beoordeeld."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissingen, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekers niet aantonen dat de motivering in de bestreden beslissingen onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekende partijen komen in wezen immers niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen voormelde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Verzoekers vrezen te worden vervolgd op basis van twee problemen waarmee ze werden geconfronteerd zoals de vervolging door afpersers omdat tweede verzoekende partij geweigerd heeft hen geld te betalen en de vervolgers van derde verzoekende partij die aangevallen werd door jongeren uit hun buurt en met messteken verwond is. Verzoekers menen dat hun problemen kaderen in de Vluchtelingenconventie doordat ze een gegronde vrees koesteren voor vervolging voor het behoren tot een sociale groep, namelijk de groep mensen die het slachtoffer zijn van afpersing, hetzij op grond van hun vermeende politieke overtuiging.

Vooreerst trekt de Raad de aandacht op de verklaringen van tweede verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Daar werd gesteld dat eerste verzoekende partij en derde verzoekende partij zich op dezelfde problemen baseren als zijzelf en er werd gevraagd of er nog andere redenen zijn die alleen voor haar gelden. Verzoekster gaf als antwoord "De enige reden waarvoor we hier zijn, is de gezondheid van mijn zoon. Hij is mijn enige zoon, ik wil geen andere kinderen meer, uit angst dat ze ook epilepsie zouden hebben, ik heb mijn zoon op het randje van de dood gezien daardoor en ook door alle geweld."(eigen onderlijning). Wanneer de vraag werd gesteld waarom zij voor België hebben gekozen stelde tweede verzoekende partij "de zus van mijn echtgenoot zei dat er hier een goed gezondheidssysteem is, en ik voelde me in zekere zin gesterkt, en veilig, weten dat er in dit land iemand woont die we kennen, en ik sprak er ook over met echtgenoot en toen zijn we naar hier gekomen. Het is heel moeilijk geweest, maar voor mijn zoon doe ik alles, het maakt niet uit" (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6) (eigen onderlijning).

Ook wees derde verzoekende partij op haar eigen gezondheidstoestand. Derde verzoekende partij stelde dat er in Colombia geen operatie plaatvond, terwijl de handfunctionaliteit erop achteruit en een operatie wel degelijk nodig was geweest en dit in Colombia niet goed geregeld werd (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Derde verzoekende partij stelt verder nog dat zij in België wel werd geopereerd aan haar hand (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6).

Vlak na het geven van een spontaan relaas over de redenen van hun vertrek uit Colombia vertelt eerste verzoekende partij wat zij hier bij aankomst hebben gedaan. Eerste verzoekende partij stelde: "toen we hier aankwamen, zijn we met zoon naar ziekenhuis geweest en daar ontdekt dat twee pezen beschadigd zijn geraakt, gezondheidssysteem in Col is ondermaats, slecht eigenlijk en ze hebben hem daar snel dicht genaaid om hem naar huis te kunnen sturen, maar ze hebben niet gezien dat er interne schade was, en werd hier opnieuw onderzocht en geopereerd en hij volgde ook therapie om mobiliteit van vingers te verbeteren, arts zei dat mobiliteit niet perfect zou worden, zoals ervoor maar wel dat het beter zou worden." (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10).

Wanneer eerste verzoekende partij vervolgens gevraagd wat zij vreest bij terugkeer stelt zij louter de economische situatie te vrezen als hij op een andere plaats zou terugkeren (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verder stelt zij "ik wil nog zeggen als we positief antwoord krijgen en dat ik kan blijven met zoon, omdat je als vader het beste wil voor je kinderen, in Col is het gezondheidssysteem slecht, onderwijs is er ook slecht en zoon kan hier zijn medicijnen krijgen en genieten van goed onderwijs, want dat is hier goed, hier zijn meer mogelijkheden om te studeren en je te professionaliseren, daarom dat ik graag hier zou willen zijn, voor de veiligheid en gezondheid van mijn zoon" (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Eerste verzoekende partij licht verder toe dat dat de medicijnen nodig zijn in het kader van de behandeling van epilepsie van derde verzoekende partij (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Eerste verzoekende partij wijst in haar verklaringen dan ook meermaals op het uitstekende gezondheidssysteem in België. Desbetreffend wijst eerste verzoekende partij naar de behandeling van haar moeder, die inmiddels is

teruggekeerd naar Colombia, naar de epilepsie van derde verzoekende partij, dat het in Colombia lang wachten is op medicijnen en men er weinig krijgt, dat men hier hulp en medicijnen krijgt en dat je wil dat je zoon gezond is (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7).

De Raad kan zich gelet op dergelijke verklaringen niet van de indruk ontdoen dat de gezondheidstoestand van derde verzoekende partij niet alleen een belangrijke, maar zelfs de belangrijkste reden was van hun vertrek uit Colombia. Dergelijke verklaringen wijzen niet op een actuele en persoonsgerichte vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Dit blijkt verder tevens uit de volgende vaststellingen.

Voor wat betreft de vervolging in gevolge de gebeurtenissen die derde verzoekende partij te beurt viel, vrezen verzoekende partijen dat zij bij terugkeer zullen worden mishandeld of gedood door de jongeren die derde verzoekende partij hebben aangevallen.

Verzoekers gaan echter volstrekt voorbij aan de concrete en pertinente vaststellingen die in de bestreden beslissingen omstandig werden uiteengezet.

De verwerende partij stelde desbetreffend terecht:

“U baseert uw verzoek om internationale bescherming op de feiten waarbij uw broer M.(...) verhaal ging halen bij een groepje jongeren dat buiten aan jullie woning marihuana rookte (CGVS, p. 9). U zelf had niet zo veel last van die rokende jongeren maar uw broer ergerde zich er wel aan (CGVS, p. 11-12). Toen uw broer naar buiten ging om zijn beklag te gaan doen, was volgens u het enige wat u deed, samen met A.(...) naar buiten gaan om te gaan kijken dat er niets met uw broer zou gebeuren (CGVS, p. 11). Enkele dagen later werd A.(...) op straat gestoken met een mes door deze jongeren nadat zij met elkaar in een gevecht waren verwickeld (CGVS, p. 9-10). De aanvallers van A.(...) hadden hem voorgesteld om met één van hen op de vuist te gaan, waarop A.(...) vond dat het inderdaad beter was om met één persoon te vechten dan met vier personen en zo was er dus een gevecht ontstaan en werd A.(...) verwond (CGVS, p. 9).

*Uit de samenlezing van deze verklaringen blijkt dat de door u ingeroepen problemen betrekking hebben op **crimineel geweld** en van **gemeenrechtelijke aard** zijn. Zij hebben als zodanig dan ook geen betrekking op de criteria van het Verdrag van Genève. Uit uw verklaringen kan immers niet blijken dat u persoonlijk wordt gevisieerd of bedreigd omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één deze redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst. Om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dient een verzoeker aan te tonen te worden vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door u verklaarde asielmotieven, meer bepaald dat jullie problemen van gewelddadige aard kregen met een groepje jongeren omdat zij te dicht bij jullie woning marihuana rookten, houden geen verband met één van de voormelde criteria. Dit zijn problemen van gemeenrechtelijke aard en bijgevolg kunnen deze elementen niet worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin vallen uw motieven als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.*

*Verder dient een vrees voor vervolging steeds **toekomstgericht** te worden beoordeeld en in concreto te worden aangetoond. Hier blijft u in gebreke. Uit niets blijkt dat u, C.(...) of A.(...), actueel en persoonlijk worden gezocht of gevisieerd in Colombia. **U maakte het dan ook niet aannemelijk dat u of jullie bij terugkeer gevaar zou lopen.** Het waren u onbekende jongeren, want u vertelde dat u de mensen met wie jullie deze criminele problemen hadden voordien nooit had gezien en u hun namen ook niet kende (CGVS, p. 11). Verder betrof het een bende jongeren die algemeen gesteld een negatief imago hadden in de wijk en als dusdanig ook zo bekend waren bij andere burens. Zo vernam u van andere mensen in de wijk dat de jongeren vaak agressief waren, zichzelf “het van het” vonden, op straat urineerden en verbaal agressief reageerden indien ze op hun onbeleefd gedrag werden aangesproken (CGVS, p. 11- 12). Verder is er de vaststelling dat jullie na het incident met A.(...) nog ruim vier maanden in Colombia zijn verbleven (CGVS, p. 7). Jullie moesten namelijk eerst geld verzamelen om tickets te kunnen kopen en dus nog gaan werken, aangezien de vliegtickets erg duren waren (CGVS, p. 7). Dat jullie dit blijkbaar in alle rust eerst nog konden doen vooraleer te vluchten uit Colombia, onderstreept niet alleen het gebrek aan ernst van uw vrees, het is ook een ernstige indicatie dat u bij terugkeer weinig te vrezen te heeft. Verder gebeurde er na uw vertrek niets meer in verband met uw problemen (CGVS, p. 11). Dat A.(...) betrokken raakte in een gevecht met jongeren op straat en daarbij gestoken werd met een mes, is uiteraard betreurenswaardig, uit niets blijkt echter dat er indicaties zijn dat dit opnieuw zal gebeuren bij terugkeer. Na het incident heeft u A.(...) ten andere naar Bogota gestuurd, naar zijn moeder C.(...), en A.(...) heeft sindsdien geen problemen meer gehad in Colombia (CGVS, p. 12). Tot slot, stellen uw recent naar Colombia teruggekeerde moeder en zus, alsook uw vader die Colombia nooit verlaten heeft, het goed in Colombia en hebben zij er geen problemen (CGVS, p.5).*

*Uw verzoek om internationale bescherming is eveneens ongegrond omdat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij **gebrek aan nationale bescherming**. Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient, mag men immers verwachten dat deze eerst alle mogelijkheden tot bescherming, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, in zijn land heeft uitgeput of aannemelijk kan maken dat hij geen beroep kan doen op de nationale autoriteiten. U toonde zulks niet aan. Integendeel, u vertelde dat u klacht indiende op ongeveer hetzelfde moment dat jullie het land verlieten (CGVS, p. 12). U poneerde verder zonder enige concretisering dat justitie ondermaats werkt in Colombia (CGVS, p. 12). Op de vraag waarom u de afhandeling van uw klacht niet afwachtte, herhaalde u dat justitie in Colombia slecht werkt en dat criminelen slechts enkele maanden naar de gevangenis gaan, maar dan weer vrij worden gelaten (CGVS, p. 12). Uw verklaring over slecht werkende justitie in Colombia werd daarbij door u zelf tegengesproken, want volgens u was één van de jongeren waarmee jullie een probleem hadden een tijdje in de gevangenis geplaatst voor andere feiten (CGVS, p. 11). Uit uw verklaring bleek bijgevolg dat justitie in Colombia wel degelijk optreedt tegen criminelen. Met deze vaststelling werd u tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd, waarop u slechts bevestigend "ja" antwoordde (CGVS, p.13). Met deze verklaringen toonde u bijgevolg geenszins aan dat u de mogelijkheden van nationale bescherming heeft uitgeput, dan wel dat u er geen beroep op had kunnen doen. De samenvattende opmerkingen van uw raadsman op het einde van het persoonlijk onderhoud, met verwijzing naar algemene landeninformatie wijzigt niets aan deze vaststelling (CGVS, p. 15).*

De ernst van uw vrees wordt verder ernstig gerelativeerd door uw verklaringen dat u eigenlijk in Colombia niets vreest indien u zich elders in Colombia dan in Villavicencio zou kunnen vestigen (DVZ Verklaring vraag 4 en CGVS, p.10). Uw verklaringen ter zake waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: u zou moeten verhuizen naar een andere stad, maar u kan zich nergens anders vestigen in Colombia omdat dit economisch voor u weinig haalbaar is, jullie zouden van nul moeten herbeginnen en terug een klantenbestand moeten opbouwen (CGVS, p. 8, 10). Het behoeft weinig uitleg dat dit ook geldt voor wat betreft uw verblijf in België. Bovendien hebben u en uw partner meer dan voldoende beroepservaring en kan u ook nog beroep doen op een familiaal netwerk in Colombia."

Verzoekers brengen geen enkel concreet argument naar voor waaruit zou kunnen blijken dat de beweerde problemen met een groepje jongeren omdat zij te dicht bij hun woning marihuana rookten, enig verband houdt met de criteria uit het Verdrag van Genève. Verzoekers tonen niet aan dat zij geïsoleerd of bedreigd zijn omwille van hun ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat zij om één van deze redenen uitgesloten zijn van bescherming door de autoriteiten van hun land van herkomst. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin vallen deze motieven als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Tevens blijkt uit niets dat zij actueel en persoonlijk worden gezocht of geïsoleerd in Colombia. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij bij terugkeer gevaar zouden lopen. Derhalve wordt verwezen naar wat desbetreffend concreet werd vastgesteld: "Het waren u onbekende jongeren, want u vertelde dat u de mensen met wie jullie deze criminele problemen hadden voordien nooit had gezien en u hun namen ook niet kende (CGVS, p. 11). Verder betrof het een bende jongeren die algemeen gesteld een negatief imago hadden in de wijk en als dusdanig ook zo bekend waren bij andere bureaus. Zo vernam u van andere mensen in de wijk dat de jongeren vaak agressief waren, zichzelf "het van het" vonden, op straat urineerden en verbaal agressief reageerden indien ze op hun onbeleeft gedrag werden aangesproken (CGVS, p. 11- 12). Verder is er de vaststelling dat jullie na het incident met A.(...) nog ruim vier maanden in Colombia zijn verbleven (CGVS, p. 7). Jullie moesten namelijk eerst geld verzamelen om tickets te kunnen kopen en dus nog gaan werken, aangezien de vliegtickets erg duur waren (CGVS, p. 7). Dat jullie dit blijktbaar in alle rust eerst nog konden doen vooraleer te vluchten uit Colombia, onderstreept niet alleen het gebrek aan ernst van uw vrees, het is ook een ernstige indicatie dat u bij terugkeer weinig te vrezen te heeft. Verder gebeurde er na uw vertrek niets meer in verband met uw problemen (CGVS, p. 11). Dat A.(...) betrokken raakte in een gevecht met jongeren op straat en daarbij gestoken werd met een mes, is uiteraard betreurenswaardig, uit niets blijkt echter dat er indicaties zijn dat dit opnieuw zal gebeuren bij terugkeer. Na het incident heeft u A.(...) ten andere naar Bogota gestuurd, naar zijn moeder C.(...), en A.(...) heeft sindsdien geen problemen meer gehad in Colombia (CGVS, p. 12). Tot slot, stellen uw recent naar Colombia teruggekeerde moeder en zus, alsook uw vader die Colombia nooit verlaten heeft, het goed in Colombia en hebben zij er geen problemen (CGVS, p.5)". Verzoekers brengen geen concrete argumenten of elementen aan die hier een ander licht op kunnen werpen. Bovendien wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient, mag men immers verwachten dat deze eerst alle mogelijkheden tot bescherming, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, in zijn land heeft uitgeput of aannemelijk kan maken dat hij geen beroep kan doen op de nationale autoriteiten. Verzoekers tonen dit niet aan. Integendeel, eerste verzoekende partij stelde immers dat zij klacht indienden op ongeveer hetzelfde moment dat zij het land verlieten en poneerde verder zonder enige concretisering dat justitie ondermaats werkt in Colombia (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.12).

Op de vraag waarom zij de afhandeling van de klacht niet afwachtten, herhaalde eerste verzoekende partij slechts dat justitie in Colombia slecht werkt en dat criminelen slechts enkele maanden naar de gevangenis gaan, maar dan weer vrij worden gelaten. Verwerende partij kon verder terecht vaststellen dat verzoekers verklaring over slecht werkende justitie in Colombia door eerste verzoekende partij zelf werd tegengesproken, want volgens haar was één van de jongeren waarmee zij een probleem hadden een tijdje in de gevangenis geplaatst voor andere feiten (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, 13). Uit deze verklaring blijkt bijgevolg ook voor de Raad dat justitie in Colombia wel degelijk optreedt tegen criminelen. Met deze vaststelling werd eerste verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd, waarop zij slechts bevestigend "ja" antwoordde (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.13). Waar in het verzoekschrift de verklaringen van eerste verzoekende partij worden geciteerd stellende dat hieruit duidelijk blijkt dat eerste verzoekende partij het niet eens is met de bewering dat justitie in Colombia wel degelijk optreedt, is ter zake niet relevant. Verzoeker brengt geen enkel concreet element naar voor waaruit zou blijken dat verzoekers de mogelijkheden van nationale bescherming hebben uitgeput, dan wel dat zij er geen beroep op hadden kunnen doen. Verzoekers plaatsen met de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie en het herhalen van hun verklaringen met betrekking tot het ontbreken van nationale bescherming en de angst voor represailles en wraak geen ander licht op voormelde vaststellingen.

Verzoekers gaan er in het verzoekschrift aan voorbij dat ook werd vastgesteld dat *"De ernst van uw vrees wordt verder ernstig gerelativeerd door uw verklaringen dat u eigenlijk in Colombia niets vreest indien u zich elders in Colombia dan in Villavicencio zou kunnen vestigen (DVZ Verklaring vraag 4 en CGVS, p.10). Uw verklaringen ter zake waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: u zou moeten verhuizen naar een andere stad, maar u kan zich nergens anders vestigen in Colombia omdat dit economisch voor u weinig haalbaar is, jullie zouden van nul moeten herbeginnen en terug een klantenbestand moeten opbouwen (CGVS, p. 8, 10). Het behoeft weinig uitleg dat dit ook geldt voor wat betreft uw verblijf in België. Bovendien hebben u en uw partner meer dan voldoende beroepservaring en kan u ook nog beroep doen op een familiaal netwerk in Colombia."* Verzoekers betwisten immers enkel dat zij nog zouden kunnen rekenen op de steun van hun families in Colombia, doch weerleggen noch verklaren de vaststelling dat eerste verzoekende partij zelf toegaf dat zij eigenlijk in Colombia niets vreest indien zij zich elders in Colombia dan in Villavicencio zou kunnen vestigen. Het betoog in het verzoekschrift waarbij gewezen wordt op de precaire financiële situatie van familieleden in Colombia wijzigt hieraan niets. Ook het louter verwijzen naar het gegeven dat afpersing een wijdverspreid fenomeen blijft in Colombia en dat tweede verzoekende partij een doelwit zou blijven van afpersing gelet op haar profiel als handelaar, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke.

Verzoekers vrezen tevens vervolging omdat zij behoren tot een sociale groep, namelijk de groep van handelaren die het doelwit zijn van afpersing door gewapende bendes hetzij op grond van hun vermeende politieke overtuiging.

Verzoekers gaan echter volstrekt voorbij aan de concrete en pertinente vaststellingen die in de bestreden beslissingen omstandig werden uiteengezet:

*"Wat betreft uw verklaringen omtrent de afpersingen waar uw partner C.(...) het slachtoffer van werd, zijn volgende kanttekening te maken. Dat C.(...) **afgeperst werd door onbekende Venezolanen** wordt door jullie slechts mondeling beweerd. Jullie legden geen bewijs voor om het bestaan van afpersingen concreet te ondersteunen (CGVS, p. 9-10 en CGVS C.(...), p. 9). Dit zorgt er voor dat jullie verklaringen dienaangaande uiteindelijk niets meer dan blote beweringen zijn. De stereotiepe uitleg omtrent het gebrek aan bewijzen dat C.(...) screenshots van de berichten van haar afpersers had genomen, maar deze was verloren ten gevolge van een beschadigde GSM, kan hierbij niet overtuigen (CGVS C.(...), p. 9). Jullie legden weliswaar klacht neer bij het Openbaar Ministerie in Colombia voor deze afpersingen (CGVS C.(...), p. 10) en leggen hiervan ook een kopie neer (zie documentenmap in administratief dossier), maar uiteindelijk kan eender wie eender wat verklaren bij het indienen van een klacht.*

Wat er ook van zij, u verwees met de beweerdelijke afpersingen naar een algemeen veiligheidsprobleem van crimineel geweld. Het CGVS betwist op zich niet dat een verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Algemeen gesteld is afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Colombianen worden geconfronteerd, zoals u zelf ook aanhaalt (CGVS, p. 9 en p. 13). U vertelde dat het wel vaker voorkomt in Colombia bij mensen die een goed draaiende handelszaak hebben (CGVS, p. 13). Dit risico op afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere werkende Colombianen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een

terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.”

Verzoekers wijzen op het profiel van tweede verzoekende partij, op algemene informatie waaruit blijkt dat tweede verzoekende partij behoort tot de sociale groep van handelaren die het doelwit zijn van afpersing door gewapende bendes en dat dit een wijdverspreid fenomeen is in Colombia, alsook de verklaringen desbetreffend van tweede verzoekende partij, doch overtuigen hiermee niet.

Het louter verwijzen naar algemene informatie en naar het hebben van een bepaald profiel volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers beweren dat tweede verzoekende partij geconfronteerd werd met afpersing door onbekende Venezolanen. Op geen enkel ogenblik stelde tweede verzoekende partij echter dat deze personen lid waren van gewapende bendes die in haar buurt opereren. Meer nog, uit haar verklaringen blijkt dat het eerder om een toevallige aanwezigheid van deze Venezolanen betreft gezien zij stelt dat zij op een gegeven moment te horen kreeg dat er Venezolanen in het gebied waren (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Dit geldt des te meer gezien tweede verzoekende partij aangaf al acht jaar de zaak in het gebied te hebben gehad en uit haar verklaringen niet kan blijken dat zij eerder geconfronteerd werd met afpersing (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 9). Eerste verzoekende partij bevestigde overigens in haar verklaringen dat het de eerste keer was dat tweede verzoekende partij werd afgeperst, spreekt zelfs over het hebben van een handelszaak gedurende vijftien jaar en noemt in één adem het wijdverspreide en gekende fenomeen van afpersing van mensen met een handelszaak, zoals boeren, uitbaters van ijzerzaken, van winkels, supermarkten en schoonheidssalons (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). In het verzoekschrift brengen verzoekers algemene informatie bij waaruit blijkt dat dergelijke afpersing wijdverspreid is. Het feit dat tweede verzoekende partij, die jarenlang een handelszaak uitbaatte, in dergelijke omstandigheden nooit eerder werd geconfronteerd met afpersing, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar beweringen thans te worden afgeperst door onbekende Venezolanen. Hier komt ook nog bij dat uit de verklaringen van tweede verzoekende partij blijkt dat zij de dreigberichten die zij van de beweerde afpersers kreeg niet serieus nam en dacht dat ze afkomstig waren van een persoon die met haar aan het lachen was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Waar in het verzoekschrift wordt opgemerkt dat haar reactie het gevolg was van een taalkundige verwarring omdat zij verklaarde dat zij niet kon geloven dat zij het doelwit was van deze bedreigingen en dat zij daarom dacht dat het een slechte grap was, wordt door verzoekers niet nader uiteengezet noch concreet toegelicht. De Raad acht het gelet op de verklaringen van verzoekers en de algemene informatie die zij bijbrengen niet aannemelijk dat tweede verzoekende partij geen geloof kon hechten aan het feit dat zij werd afgeperst en de ernst ervan (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Tweede verzoekende partij gaf ter verklaring aan dat zij gekend was in de buurt, dat zij dacht dat het nooit zou gebeuren, dat zij dacht dat dit enkel gebeurde met verkopers die veel verdienden, zoals supermarkten en grote ketens en wijst erop dat zij slechts een buurtkapsalon uitbaatte (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Dergelijke verklaringen overtuigen gelet op de verklaringen van eerste verzoekende partij, die het zelfs heeft over schoonheidssalons, dan ook niet. Ook stelt de Raad vast dat verzoekers van deze afpersing geen concreet bewijs kunnen voorleggen. Ook de Raad kan de neergelegde klacht niet beschouwen als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, eenieder kan namelijk eender welke verklaring afleggen. Verzoekers tonen niet aan dat hun klacht meer is dan de loutere weergave van hun verklaringen. Tevens blijkt uit niets dat zij actueel en persoonlijk worden gezocht of geïdendeerd in Colombia.

Overigens dient hierbij te worden opgemerkt dat tweede verzoekende partij stelde dat op basis van haar klacht haar een beschermingsmaatregel werd aangeboden en dat gesteld werd dat de politie op patrouille zou gaan (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Tweede verzoekende partij ontkende vervolgens dat zij nog iets van de afpersers had gehoord of gezien. Zij geeft hierbij zelf aan dat zij al vertrokken was en haar nummers had veranderd (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Indien er al enig geloof kan worden gehecht aan de verklaringen rond afpersing, kan het niet volstaan te beweren dat er geen bescherming voorhanden is/was in Colombia. Tweede verzoekende partij was naar eigen zeggen in staat om een klacht in te dienen, er werd een beschermingsmaatregel aangeboden en gesteld dat de politie op patrouille zou gaan. Verzoekers verlieten overigens direct daarna het land, zodat niet zonder meer kan worden beweerd dat de Colombiaanse autoriteiten geen bescherming kunnen of willen bieden. De stelling in het verzoekschrift dat zij repercussies vrezen van de afpersers als ze de klacht doorzetten en niet zullen kunnen rekenen op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten is niet meer dan een loutere bewering. Verzoekers tonen niet aan dat zij niet op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten kunnen rekenen. Het louter verwijzen naar landeninformatie kan hiertoe niet volstaan. Het verwijzen naar algemene informatie en algemene beweringen over criminele groeperingen en de autoriteiten volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op

lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke.

Bovendien is afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Dit risico op afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere werkende Colombianen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Voor zover er volgens verzoekers uit de voorgelegde landeninformatie blijkt dat er vragen rijzen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming benadrukt de Raad in dezen dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Hoewel het rechtssysteem in Colombia blijft kampen met corruptie en het vertrouwen in justitie laag is en de Fiscalia er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten te vervolgen en alle daders veroordeeld te krijgen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie (UNHCR, *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”*, August 2023, p. 34-35; EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022, p. 127-139) niet dat er sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin kan blijken dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen tegen bedreiging door een gewapende groepering, waarvan verzoekers spreken, bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waarbij redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. Er kan dan ook worden besloten dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet theoretisch en dat kan worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden.

Het is overigens aan verzoekers om aannemelijk te maken dat zij in hun individuele omstandigheden geen toegang hebben tot overheidsbescherming vanwege de Colombiaanse autoriteiten, noch dat zij onwillig of onmachtig zouden zijn hen bescherming te bieden. Verzoekers tonen gelet op wat voorafgaat bijgevolg niet aan dat zij geen toegang hadden tot doeltreffende, niet-tijdelijke bescherming vanwege de Colombiaanse autoriteiten. Het is aan verzoekers om hun nood aan internationale bescherming aan te tonen, waarin zij gelet op geheel aan voormelde pertinente en concrete motieven in gebreke blijven.

De Raad stelt vast dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling van verwerende partij van hun verzoeken om internationale bescherming, doch dat zij geen concrete argumenten en elementen bijbrengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de concrete, pertinente en omstandig uitgewerkte motieven van de bestreden beslissingen. Het komt aan de verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt verwerende partij in haar aanvullende nota van 10 december 2025 het volgende:

*“Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** kan aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

*Zowel uit de **EUAA Colombia Country Focus** van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia** van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de **COI Focus Colombia: veiligheidssituatie** van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.*

*Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.*

*Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdëntificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk **doelgericht** is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdëntificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers' verklaringen over hun herkomst moet de veiligheidssituatie in het departement Meta worden beoordeeld, waar verzoekers gedurende de laatste jaren voorafgaand aan hun vertrek uit Colombia woonden. In de mate dat er sprake is van willekeurig geweld in dit departement, blijkt verder niet dat er heden sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Het bestaan van een gewapend conflict in het departement Meta brengt niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken immers van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio.

Bijgevolg dient te worden nagegaan of er *in casu* sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico verhogen dat verzoekers als gevolg van het in dit departement aanwezige willekeurige geweld slachtoffer worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Verzoekers doen geen dergelijke persoonlijke omstandigheden gelden, noch kunnen deze blijken uit het rechtsplegingsdossier.

Verzoekers brengen ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat de voormelde informatie waarop de bestreden beslissingen zijn gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de verwerende partij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoekers brengen geen concrete elementen of overtuigende elementen aan die de gemaakte analyse kunnen weerleggen of in een ander daglicht kunnen stellen.

Bijgevolg tonen verzoekers niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun regio van herkomst en bestemming, een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van

een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zesentwintig door:

C. DIGNEF, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF